

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **A. K.**, nar. X, st. příslušnost X
pobytem X
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 15. 12. 2025, č. j. MV-152520-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O nákladech tlumočnicka **bude rozhodnuto** samostatným rozhodnutím.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké police, Příjímací středisko Zastávka, ze dne 2. 8. 2025, č. j. CPR-52915-22/ČJ-2024-931200-SV, a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Eva Drlová

2. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké police, Příjímací středisko Zastávka ze dne 2. 8. 2025, č. j. CPR-52915-22/ČJ-2024-931200-SV, bylo rozhodnuto tak, že *podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba 2 (dva) roky, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Tato doba začíná běžet až po vycestování cizince z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.*

Nebude-li postupováno podle ustanovení § 128 odst. 1 zákona ač. 326/1999 Sb., stanovuje se současně v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona ač. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona doba k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

Podle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 7 téhož zákona se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Podle ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

II. Vyjádření účastníků

3. Žalobce v podané žalobě v první námitce brojil proti nepřiměřené přísnosti rozhodnutí s tím, že se správními orgány spolupracoval a měla mu být podle jeho názoru uložena pouze povinnost k opuštění území ČR. Druhá námitka směřovala proti přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, proč mu byla uložena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, právě v trvání dvou let. Není nijak odlišena situace žalobce od jiných, kterým byla uložena kratší doba, a nebylo provedeno srovnání s obdobnými případy, o kterých správní orgány rozhodovaly. V závěrečné námitce brojil proti nezákonně stanovenému počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území s ohledem na absenci zákonné úpravy i pravomoci správního orgánu stanovit počátek této doby. Podle žalobce je třeba vycházet z toho, že tato doba začne běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli až vycestováním cizince.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalobce podle něj nijak konkrétně neargumentuje ohledně tvrzené nepřiměřené přísnosti rozhodnutí. K délce vyhoštění odkázal na stranu 6 a 7 napadeného rozhodnutí s tím, že nerozumí tomu, s jakým „jiným cizincem“ by měl správní orgán případ žalobce porovnávat. Žalovaný ke každému případu přistupuje individuálně a je jeho povinností ukládané délky vyhoštění v rámci zákona konkrétně ve vztahu k jednotlivým případům odůvodnit, naopak povinností žalovaného zcela jistě není jednotlivé délky vyhoštění porovnávat s jinými cizinci. Rovněž počátek doby uložené délky, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

států EU a smluvních států, byl dle jeho názoru určen plně v souladu s platnou legislativou. Napadené rozhodnutí neobsahuje vady, které žalobce ve své žalobě namítá.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Ze správního spisu vyplývá, že pobyt žalobce bez platného oprávnění k pobytu byl zjištěn policií v okamžiku, kdy se žalobce dostavil do Pobytového střediska cizinců Zastávka, kde požádal o mezinárodní ochranu. Ve správním spise je založen protokol o výsledku účastníka, ze kterého vyplývá, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Konkrétně uvedl, že má trvalé bydliště v Turecku, v oblasti X, je svobodný a bezdětný, v pracoval jako taxikář, utéct do zahraničí se rozhodl zhruba před dvěma měsíci, kdy soud rozhodl, že musí jít do vězení. Do ČR putoval přes Řecko, následně zaplatil 1000 € převaděči, odjel do Srbska, u hranic s Maďarskem ho uvítali afghánští převaděči, ti ho přepravili za 3000 € do Maďarska a dále do Rakouska. Z Rakouska přijel do Brna. Dále se vyjádřil k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že byl třikrát odsouzen, policie se k němu chovala špatně. Vyjádřil se i k okolnostem trestního stíhání, které mělo probíhat proto, že hlídal osobu, která měla převážet ze Sýrie do Turecka bombu. Má strach z toho, že bude nespravedlivě odsouzen, nikdy nebyl politicky aktivní. Nevěděl, že v České republice může pobývat pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. V ČR má bratrance, v Turecku se má kam vrátit, ale nechce a nemůže. Odkázal na obtěžování z důvodu své kurdské národnosti.
7. Ve správním spise je dále založeno závazné stanovisko k možnosti vycestování (Ministerstvo vnitra ČR, ze dne 11. 6. 2025, ev. č. ZS58687), dle kterého je vycestování žalobce možné, a dále Informace OAMP ze dne 28. 5. 2025 – Bezpečností a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: květen 2025, k zemi Turecko, Informace MZV ČR č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP – Turecko, Turečtí občané kurdského původu, ze dne 30. 1. 2024, Informace MZV ČR č. j. 1066937-6/2023-MZV/LPTP – Turecko, Postavení tureckých občanů kurdského původu, ze dne 17. 3. 2025. S podklady bylo žalobci umožněno se seznámit před rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.
8. Skutková tvrzení žalobce i skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně hodnotil soud v kontextu poměrně stručně uplatněných žalobních námitek.
9. Soud připomíná, že dle ustálené judikatury správních soudů (např. podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78) platí, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
10. Pokud jde o první námitku, soud ji nepovažuje za důvodnou. Samotná žalobní námitka je natolik obecná, že soud na ní může odpovědět pouze ve stejné obecné rovině.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

11. Žalobce sice uvádí, že se správními orgány v průběhu správního řízení spolupracoval, a proto mu měla být uložena pouze povinnost opustit území ČR, nicméně z obsahu správního spisu vyplývá, že „spolupráce“ žalobce spočívala v tom, že vypovídal v rámci výslechu ze dne 3. 11. 2024.
12. K vyhoštění žalobce došlo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců, dle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, - pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, - pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Je tedy patrné, že správní orgány rozhodly plně v souladu s dikcí zákona, pokud uložil vyhoštění z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Krom uvedeného, z obsahu protokolu o výslechu jasně vyplývá, že žalobce pobýval na území členských států Evropské unie nelegálně ještě před tím, než doputoval do České republiky – sám vypověděl, že nelegálně překračoval hranice Řecka (kde pobýval 25 dnů), nelegálně za pomoci převaděčů překročil hranice Maďarska i Rakouska.
14. Za této skutkové situace se jeví naprosto přiměřené, pokud správní orgány uložily zákaz pobytu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Záměr žalobce bylo zjevně opustit Turecko a nelegálně pobývat na území Evropské unie (do ČR cestoval proto, že zde má mít pobyt jeho bratranec, o kterém přesně neví, kde bydlí), tudíž rozhodnutí o správním vyhoštění je, pokud jde o rozsah území, kterého se rozhodnutí týká, zcela přiměřené.
15. Pokud jde o druhou námitku, která směřovala proti přezkoumatelnosti rozhodnutí o době, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, tak soud již výše uvedl, že k vyhoštění žalobce došlo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců, dle kterého mohlo být žalobci uloženo vyhoštění na dobu až pěti let, tj. žalobci bylo uloženo vyhoštění ve spodní polovině sazby.
16. Soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožňuje. Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není ve vztahu k délce vyhoštění odůvodněno příliš podrobně, nicméně klíčové důvody jsou z něj zcela zřejmé. Správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že si žalobce neoprávněnosti svého jednání musel být plně vědom, do EU vstoupil nelegálně za úplatu, bez platného cestovního dokladu s úmyslem vyhnout se hraniční kontrole a pobývat v EU bez platného povolení. Tyto skutečnosti uvedl v odstavci, ve kterém se věnoval délce vyhoštění. Žalobce nicméně pomíjí, že správní orgán prvního stupně velmi podrobně v další části rozhodnutí (zejm. na straně 5) rozebíral okolnosti, za kterých žalobce opustil Turecko.
17. Dále k tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nelze opomíjet to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na blanketní odvolání žalobce, které nebylo ani na výzvu doplněno. Přesto se žalovaný na straně 6 a 7 důsledně věnoval důvodům pro Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

stanovení délky vyhoštění. Zdůraznil, že se jednalo o první neoprávněný vstup, relativně krátký, nicméně žalobce přicestoval přes další tři státy EU, ve kterých mu nehrozilo žádné nebezpečí a ve kterých se mohl přihlásit úřadům. Situaci žalobce srovnal s případy nelegální organizované migrace do ČR za pomoci převaděčů s tím, že takové jednání zvyšuje závažnost a nebezpečnost jednání z hlediska nelegální migrace.

18. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by nebyla odlišena situace žalobce od jiných osob, kterým byla uložena kratší doba. Zejména žalovaný jasně poukázal na přítěžující okolnosti, za které považoval nelegální překročení hranic několika států EU, pobyt v těchto státech, nevyužití možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu v prvním státu EU a zejména využití nelegální organizované placené cesty za pomoci převaděčů (zvýšení nebezpečnosti a závažnosti nelegální migrace). S ohledem na to, že i tak došlo k uložení doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, v dolní polovině maximální možné délky, soud nepovažuje délku této doby za nikterak nepřiměřenou ani nedostatečně odůvodněnou.
19. Pokud jde o srovnání s jinými případy, žalovaný jasně uvedl, že uložená délka doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, odpovídá praxi v obdobných případech. Soud nemá důvod konstatování žalovaného zpochybňovat, neboť doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, se soudu nejeví nijak excesivní.
20. V případě závěrečné námitky nezákonně stanoveného počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, soud opětovně odkazuje na již shora uvedené k první žalobní námitce, a to, na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 ohledně míry precizace žalobních bodů.
21. Otázka vymezení počátku běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla již historicky vyřešena Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010–83, který konstatoval, že je „[29] ... na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil v první řadě počátek doby (materiálně lhůty), v níž je cizinec povinen vycestovat z území (§ 118 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců), a dále počátek doby zákazu vstupu na území (§ 118 odst. 1 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců). Přitom je zřejmé, že správní orgán není oprávněn za situace, kdy zároveň nevyloučil odkladný účinek odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu), resp. kdy odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vyloučit ze zákona nelze (§ 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011), určit počátek běhu lhůty pro vycestování z území dřívějším okamžikem, než je právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Pozdější počátek běhu této lhůty, resp. její přerušování stanoví § 118 odst. 3 věta třetí a čtvrtá zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011, v souvislosti se zajištěním vyhošťovaného cizince. Počátek doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je pak správní orgán jistě oprávněn navázat právě na uplynutí lhůty pro vycestování z území.

...

[32] Ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.

[33] Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“

22. Uvedený právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následně obstál i po změně zákona o pobytu cizinců, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 As 84/2013-24, ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016-37, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 2 Azs 164/2020-33.
23. Zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005 (tj. ve znění, o kterém rozhodoval Nejvyšší správní soud), v § 118 odst. 1 uváděl: „*Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*“
24. Oproti tomu zákon o pobytu cizinců ve znění účinném pro nyní posuzovanou věc (do 31. 12. 2025) v § 118 odst. 1 uváděl: „*Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*“
25. Jak vyplývá z textů obou znění citovaného ustanovení, rozdíl mezi nimi spočívá pouze v tom, že později bylo upraveno vymezení území, kterého se správní vyhoštění týká. S ohledem na to, soud pro stručnost odkazuje na shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, od kterého nemá důvod se odchýlit.
26. Krom obsahu samotné žaloby musí soud zohlednit obsah soudního jednání, ke kterému se žalobce dostavil bez svého právního zástupce, jehož přítomnost u jednání nevyžadoval. U jednání žalobce po seznámení s obsahem správního spisu vznášel další námitky, a to následující. Předně popřel pravost svého podpisu na doručence k prvostupňovému rozhodnutí s tím, že mu obsah prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutí není znám. Dále uvedl, že neví, zda byla podána žaloba ve věci rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Podle jeho názoru ho poškodili jeho právní zástupci. Odkázal podrobně na své trestní stíhání ve vlasti, ke kterému doložil dokumenty v řízení o mezinárodní ochraně. V té souvislosti uvedl, že se chce vrátit do Turecka, pokud mu nebude hrozit vězení; pokud mu ministerstvo zaručí, že nepůjde do vězení, vrátí se hned. Odkázal i na to, že nechce způsobovat finanční a emoční zátěž své rodině, zvláště otci, jehož zdravotní stav není dobrý. Pokud jde o doklady, které mohl doložit, uvedl, že je mu znemožněn přístup do elektronického systému turecké státní správy, proto nemůže získat např. zdravotní a další zprávy.
27. Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.

28. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán. Před rozhodnutím o námitce soud umožní správnímu orgánu, o jehož úkon jde, aby se k námitce vyjádřil. Shledá-li soud žalobní námitku důvodnou, zruší přezkoumávaný úkon samostatným výrokem pro nezákonnost.
29. S ohledem na uvedená ustanovení jsou žalobní námítky, které vznesl žalobce u jednání, opožděné. Soud přesto s ohledem na povahu věci a fakt, že žalobce neměl u jednání zástupce, považuje za vhodné mu alespoň ve stručnosti na jeho námítky odpovědět, neboť tyto by nebyly důvodné ani v případě, že by byly vzneseny včas.
30. Pokud jde o pravost podpisu žalobce na doručence prvostupňového rozhodnutí, je ze správního spisu zcela zjevné, že podpis na ní neodpovídá jiným podpisům žalobce ve spise (resp. podpisu, který žalobce u jednání prohlásil za svůj). Soud přesto nevidí důvod, proč by tato skutečnost měla představovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu totiž vyplývá, že v zákonné odvolací lhůtě brojil proti prvostupňovému rozhodnutí právní zástupce žalobce odvoláním, ke kterému doložil na výzvu plnou moc žalobce.
31. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby takto zpraveni měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Je tedy možné, aby došlo k účinnému doručení písemnosti, přestože nejsou splněny všechny formální zákonné požadavky na doručování, pokud dojde k zachování práv účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2021, č. j. 2 As 306/2019-49, nebo srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88). Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování totiž nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je tedy nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95 nebo i rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73).
32. Podstatou materiálního doručení je to, že i v případě, kdy je doručování stiženo formálními nedostatky, nelze vždy dospět k závěru o tom, že k doručení písemnosti vůbec nedošlo, pokud se adresát s doručovanou písemností (jejím obsahem) seznámil a ta se dostala do sféry jeho dispozice. Podstatné je však právě to, zda adresát seznal obsah písemnosti, byť na základě formálně nikoliv bezvadného doručování, a že nebyl v důsledku toho zkrácen na svých právech. Tato judikatura zastávající materiální funkci doručení tedy vychází z požadavku, že se adresát s doručovanou písemností prokazatelně seznámil (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017-34, na který poukazuje stěžovatel a který je použitelný i v dané věci, byť v něm byla řešena otázka materiálního doručení ve vztahu k účinkům fikce doručení, o což zde nyní nejde). Shodně je koncept

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

materiálního doručení potvrzován i judikaturou Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 26. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3026/20, nebo ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 3851/18).

33. Soud má za to, že žalobce se buď sám, nebo následně prostřednictvím svého zástupce seznámil s obsahem prvostupňového rozhodnutí. O tom svědčí to, že, byť je odvolání podáno jako blanketní, je z jeho obsahu zřejmé, že právní zástupce žalobce, který podával odvolání, byl seznámen s osobními údaji žalobce i se spisovou značkou projednávané věci a avizoval nahlížení do spisu. Musel mít tudíž prvostupňové rozhodnutí k dispozici. V odvolání ani v žalobě následně nezpochybňoval doručení prvostupňového rozhodnutí. Formální vada doručení, spočívající v předání rozhodnutí pravděpodobně jiné osobě doručujícím orgánem, tak nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Nad rámec správního spisu soud při jednání ve spolupráci se žalovaným doplnil do spisové dokumentace rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 5. 2025, č. j. OAM-1473/ZA-ZA15-VL14-2024, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný uvedl, že citované rozhodnutí nebylo napadeno kasací stížností. V citovaném rozhodnutí je uvedena celá řada listinných důkazů, které žalobce předložil na podporu své žádosti o mezinárodní ochranu. Soud vyhodnotil, že tyto listiny byly ministerstvem hodnoceny s tím, že v případě žalobce absentuje azylově relevantní důvod, když jím (i v nyní projednávané věci) uváděné trestní řízení, které vnímá jako obtěžující, nesouvisí s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani se zastáváním určitých politických názorů v zemi jeho původu, neboť jeho trestní stíhání souvisí s činností Kurdské strany pracujících (PKK), která je hodnocena mj. i Evropskou unií jako teroristická organizace, a terorismus jako způsob a forma prosazování a uplatňování politických či jiných práv je celosvětově odmítán a nelze mu proto poskytnout právní ani jinou ochranu a tuto nelze z týchž důvodů poskytnout ani rodinným příslušníkům členů nebo přívrženců uvedené strany. Z tohoto důvodu je proto vyloučena existence sociální skupiny rodinných příslušníků PKK, stejně jako možnost její ochrany podle azylového práva.
35. Správnost, resp. zákonnost citovaného rozhodnutí ministerstva není předmětem tohoto řízení. Jelikož rozhodnutí o mezinárodní ochraně nebylo napadeno žalobou, soud z něj (stejně jako správní orgány v nyní projednávané věci) vycházel, a to i s ohledem na to, že proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním, které nebylo doplněno. V intencích skutečností vyplývajících z rozhodnutí o mezinárodní ochraně následně soud hodnotil i otázky trestního stíhání žalobce v Turecku a dospěl k závěru, že odůvodnění, které je obsahem napadeného rozhodnutí na str. 5-6, je zcela dostačující a soud se s ním, ztotožňuje. Žalobci nebylo upřeno právo předstoupit přes soud v zemi původu, jeho trestní stíhání zjevně souviselo s činností PKK a soud i v tomto řízení proto dospěl k závěru, že na žalobce se nevztahují důvody bránící vycestování dle § 179 zákona po pobytu cizinců.
36. Pokud jde o právní zastoupení, které mu bylo poskytnuto ve správním řízení, resp. při podání nyní projednávané žaloby, soud konstatuje, že žalobce zastupoval právní zástupce, kterého si zvolil sám žalobce, a soud není oprávněn se jakkoliv vyjadřovat ke vztahu klienta a jeho právního zástupce.
37. Stran návratu žalobce do Turecka není Česká republika povinna ani oprávněna garantovat žalobci jím požadovanou úroveň zacházení v zemi původu. Žalobce nelegálně překročil hranice ČR (a Evropské unie) a nebyly shledány důvody pro to, aby mu ČR poskytla

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

mezinárodní ochranu, ani důvody, které by bránily jeho vyhoštění. Žalobce proto nyní musí čelit důsledkům svého jednání. V tomto směru jsou nepodstatné i jeho námitky, že bude zátěží pro svoji rodinu.

38. V této věci není rozhodné ani to, že žalobci byl znemožněn přístup do elektronického systému turecké státní správy, proto nemůže získat např. zdravotní a další zprávy. Informace o trestním stíhání byly žalobcem předloženy v řízení o mezinárodní ochraně, tam byly i posouzeny a nyní lze z tohoto rozhodnutí, proti kterému žalobce nijak nebrojil, vycházet.

IV. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2026

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce